Enderrock | | Actualitzat el 26/05/2016 a les 14:59

El disc de comiat de La Gossa Sorda

Aquest divendres 27 de maig surt a la venda el doble CD i DVD 'L'última volta en concert'

"Ara queden les canÃ§ons, per sort elles perduren", comenta el baixista de la formaciÃ³ valenciana Jordi MartÃ-. **La Gossa Sorda** s'acomiada dels escenaris el 18 de juny a Pego amb un concert gratuÃ¯t i a nivell discogrÃ fic publiquen un doble CD i DVD enregistrat en directe i ple de colÂ·laboracions titulat *L'Ãºltima volta en concert* (Maldito Records). A Enderrock.cat hem demanat a la banda que faci balanÃ§ de 17 anys de lluita, compromÃ-s i mÃºsica.

La Gossa Sorda. Foto: Xavier Mercadé

Quan d'aquí a un temps us preguntin per La Gossa Sorda, què és el primer que us vindrà al cap de tots aquests anys?
Àlex Seguí (veu): Ara mateix els records més bonics que tinc són de l'inici, les primeres rutes, els primers concerts a Catalunya, els primers concerts grans, quan tot era nou i impressionant. No és que ara no en gaudeixi, però ho visc amb més naturalitat. Supose que aquesta pregunta la podria contestar millor d'ací a uns anys perquè -a mi personalment- encara em falta perspectiva per entendre què som o què hem estat.

Jordi Martí (baix): Primer recordaré la sensació que anem on anem la gent canta les nostres cançons, balla amb les nostres melodies, se sap els arranjaments. Després, els viatges... París, Barcelona, Praga, Croàcia, Palestina, la Bretanya, el Japó, Madrid, els poblets del nord de Catalunya, el País Basc francès, Galícia, les Illes... Llocs impressionants que hem conegut gràcies a la música. Els festivals: Viñarock, Telecogresca, Aúpa Lumbreiras, Acampada Jove... El públic, des dels milers i milers de persones dels festivals fins als pocs centenars d'algunes sales... Mire enrere i encara és difícil per a mi creure'm tot el que hem fet.

Pere Joan Pons (dolçaina): La il·lusió amb què hem viscut aquesta etapa de la vida. La il·lusió d'adolescents per menjar--nos el món. I, sobretot, tantes i tantes nits d'alegria compartida, durant els últims quinze anys, amb una gent que és la nostra. **La Gossa Sorda** és un projecte en comú que inicièrem Jordi Oltra, Josep Nadal, Salvador Bolufer, Pau Cice 'Xixo', Dimas Portes i jo, al qual es van incorporar altres membres que donaren l'empenta necessària perquè el grup arribés al que ha estat.

Quin ha estat el moment més dur i el més bo de la vostra trajectòria?
Joan Marc Pérez- (teclats i -arranjaments): El moment més dur per a mi va ser quan vaig entrar al grup i veure que el nivell musical i de treball era a anys llum del que jo mai havia fet, i a més havia de gravar el disc *Garrotades* (autoeditat, 2006) amb poc temps per a compondre-ho... Vaig haver d'investigar i aprendre molt sobre teclats i el paper d'aquestos en bandes referents per a **La Gossa**. I el millor moment potser va ser el meu primer concert, aquella sensació de formar part d'un equip que defensava un gran projecte musical i amb un compromís social brutal.

J.M: Prendre la decisió d'abandonar els escenaris va ser molt dur per a tots. Per altra banda es necessita veure les coses amb maduresa i perspectiva per adonar--te que és el moment de fer--ho. Ara queden les cançons, per sort elles perduren.

À.S: El moment més dur, com bé diu Jordi, ha estat prendre la decisió de deixar el grup... i de diferenciar entre tots els factors que ens han fet decidir--ho, què era el millor per al projecte i per a nosaltres com a amics. D'altra banda, el millor moment en la nostra trajectòria, doncs no ho sé... crec que en l'aspecte creatiu *La polseguera* (Maldito Records, 2015) és el nostre millor treball, el que més implicació ha obtingut de tots els membres, i e l'aspecte formal, almenys en la meua opinió, és el més ben enllestit.

P.J.P: En general el balanç de tots aquests anys dedicats a **La Gossa Sorda** és molt positiu. Hem crescut com a músics i com a persones. De moments bons n'hi ha hagut molts, però ara em ve al cap com a especialment bo, possiblement perquè ja queda tan lluny com l'adolescència, la gravació de les primeres cançons a la Vall de Gallinera, vora l'any 1999, quan el simple fet de posar en conjunt els instruments era una festa. Els moments més durs sense cap dubte han estat quan els
companys, per diferents motius, han abandonat el grup.

Video: http://www.youtube.com/watch?v=vcjGa42KF-g

Què és el que ha mantingut la flama del grup encesa durant tants anys?
J.M-: L'amor a la música, a la faràndula, el caliu del públic i l'amistat que ens uneix. El grup humà, les catorze persones que integren la banda -inclosos els tècnics- som bons amics i ens coneixem moltíssim després de tants anys, i això fa que les coses fluïsquen.

À.S: Supose que l'espai comú on més a gust ens trobem, i on crec que encara ens veuríem perfectament capaços,- és el nostre local d'assaig. És on aboquem les cançons i treballem. Fem pluja d'idees, de propostes, arriben les cançons de Josep [Nadal], i mentre la banda toca i experimenta compartim punts de vista, discutim, donem voltes a la música... Aquest factor ha estat en la majoria de les etapes el nostre denominador comú més clar, i el nucli vital d'on ha anat eixint gran part del que som.

P.J.P: El desig de fer música i la bona relació entre nosaltres, encara que al llarg dels anys ens han fet falta grans dosis de paciència i d'assertivitat. Sempre hem funcionat de manera assembleària, consensuant totes les decisions. Mai és fàcil gestionar un grup, sempre hi ha diferències d'opinions. Nosaltres hem tingut grans debats interns que hem anat superant amb èxit. Tot i això m'agradaria deixar ben clar que el motiu per a prendre la decisió d'abandonar els escenaris no han estat les discrepàncies internes. Després de llargues vesprades de debat al local d'assaig, a primeries del 2015, vam decidir per unanimitat que havíem arribat al final d'una etapa i que era el moment de deixar **La Gossa Sorda**. Cadascú de nosaltres té el seu propi projecte personal i en aquest projecte ja no hi entra el grup.

Video: http://www.youtube.com/watch?v=0bYoEaqqvsg